

Byl-li přijat někdo za domovníka a obdržel podle § 8 zákona ze dne 30. ledna 1920 č. 82 Sb. z. a n. byt domovnícký, nepodléhá byt tento zákonu o ochraně nájemníků ani tehda, kdyby domovník z bytu něco platil.

A. L. obdržela čtvrtletní soudní vypověď podle § 10 zák. ze dne 30. ledna 1920 č. 82 Sb. z. a n. jednak z poměru domovníckého, jednak z bytu a k námitkám jejím prohlásil soud první stolice soudní vypověď za bezúčinnou, protože bylo prokázáno, že domovnice z bytu domovníckého skutečně platila nájemné, důsledkem čehož dlužno jí pokládati za nájemnici, když zákon nikde nepředepisuje požadavek úměrnosti nájemného.

Soud odvolací změnil rozsudek a uznal vypověď účinnou z těchto důvodů:

Žalovaná ve sporu sama tvrdila, že ujednala s majiteli domu svůj domovnícký poměr spolu s povinností platiti čtvrtletní nájemné s přírážkami dne 19. září 1924, tudíž za platnosti domovníckého zákona ze dne 30. ledna 1920 čís. 82 Sb. z. a n.

Podle § 15 tohoto zákona nemůže býti právo příslušející domovníku podle § 8, aby mu byl dán vhodný světlý a k řádnému používání způsobilý byt, pokud možno o dvou místnostech (pokoj a kuchyň blízko domovních dveří), vyloučeno ani omezeno ujednáním.

Z toho plyne, že toto právo domovníkovo nemůže býti dotčeno opačným ujednáním stran, ať již jde o úmluvu, že domovník má platiti majiteli domu plnou činžovní hodnotu bytu, či pouze něčím na ni přispívati.

Jestliže se snad v přítomném případě žalovaná domnívala, že placením nájemného byla zkrácena, mohla se domáhati nápravy v tom směru, aby její povinnost platební byla zmenšena, po případě i odstraněna, avšak to ničeho nemění na tom, že byt jí poskytnutý nutně podle zákona pokládati za byt domovnícký. Podle toho nezáleží ani na tom, že snad žalovaná platila podle ujednání majitelům domu plnou činžovní hodnotu bytu, který jí byl poskytnut a který podle souhlasného udání stran sestával z pokoje a kuchyně s předsíní a menší místností, zvanou »koupelna«, která však jako koupelna nebyla zařízena.

Ježto tedy byt onen byl bytem domovníckým podle § 8 cit. zák., končilo jeho používání pro žalovanou zrušením domovníckého poměru, tudíž v tomto případě dnem 14. července 1926.

Nejvyšší soud potvrdil tento rozsudek, připojiv tyto důvody:

Dovolání, uplatňující jen dovolací důvod mylného právního posouzení věci ve smyslu § 503 čis. 4 c. ř. s., není opodstatněno, neboť odvolací soud posoudil věc po stránce právní v podstatě správně. Žalovaná podle vlastního udání byla dne 19. září 1924 přijata žalobci za domovnici a jest proto byt, daný jí po rozumu § 8 zákona ze dne 30. ledna 1920 čis. 82 Sb. z. a n., pokládati za byt domovnický, jenž nepodléhá zákonu o ochraně nájemníků. Na tom nemění ničeho okolnost, že žalovaná z bytu něco platila, neboť rozhoduje, že bytu užívala jako bytu domovnického, jehož používání končí zrušením domovnického poměru. Názor tento vyslovil a blíže odůvodnil nejvyšší soud již v rozhodnutí, uveřejněném ve sb. n. s. pod čis. 6075 a nemá příčiny, proč by se od něho odchyloval v tomto případě. Dovolání se proto odkazuje na důvody onoho rozhodnutí. Nerozhodnou byla by i okolnost nižšími soudy ostatně nezjištěná, že majitel domu dovolil prý žalované, by si vzala do podnájmu H. a učednici, neboť ani to nebylo by ničeho měnilo na povaze právního poměru, založeného mezi stranami.

Rozhodnutí nejvyš. soudu ze dne 30. března 1927 čj. Rv I 437/27.

Pro nárok nemanželské matky, uplatňovaný po rozumu §u 1328 obč. zák., není výlučně příslušným okresní soud, při čemž je lhostejno, že žena uplatňuje částečně nároky, jichž by docílila také podle §u 167 obč. zák. (§ 49 č. 2 j. n.). Předpis §u 45 j. n. předpokládá, že sborový soud rozhodl po jednání o své příslušnosti.

Z důvodů nejvyššího soudu:

Rozhodování dovolacího soudu se ustálilo již od delší doby na právním názoru, že pro nárok nemanželské matky, uplatňovaný výhradně na základě §u 1328 obč. zák., není výlučně příslušným okresní soud, při čemž je lhostejno, že žena uplatňuje částečně nároky, jichž by docílila také podle §u 167 obč. zák. (srov. rozhodnutí č. 5236, 5941, 6510 a jiná sb. n. s.). V projednávaném sporu plyne z žalobkynina přednesu s úplnou jasností, že základní jednání, z něhož žalobkyně odvozuje svůj žalobní nárok, je trestný čin (§ 506 tr. zák.) a lest, kterými žalovaný ji pohnul k dopuštění nemanželské soulože, že tedy žalobní nárok je právním důvodem opřen o právo plynoucí zneuctěné ženě z § 1328 obč. zák. a to též co do nároků, které by žalobkyně jinak